
[2005-28-RE](#)

CAUSA 2005-28-RE

Número de registre 465-2005. Recurs d'empara

AUTE DEL 7 DE SETEMBRE DEL 2005

BOPA núm. 77, del 21 de setembre del 2005

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional el 21 de juliol del 2005 per la representació processal de la Sra. Rosa Vilaplana Armengol, mitjançant el qual interposa recurs d'empara contra l'aute del 29 de juny del 2005, dictat per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, per haver-se produït una presumpta vulneració de l'article 10 de la Constitució i atès que demana al Tribunal Constitucional que consideri formulat el recurs d'empara i que declari "la nul·litat de les actuacions materialitzades en la Sentència del Tribunal Superior de Justícia resolent els recurs d'apel·lació i l'incident de nul·litat d'actuació (...), reposant el procediment en el moment en el que es va produir l'esmentada vulneració (es a dir en el moment anterior a dictar la Sentència del Tribunal Superior de Justícia la resolució de l'incident de nul·litat d'actuacions)";

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 2 d'agost del 2005;

Escollat l'informe del magistrat ponent, Sr. Miguel Ángel Aparicio Pérez;

Antecedents

Primer

El 14 de juliol de 1998, la Sra. Rosa Vilaplana Armengol va demanar a la CASS que d'acord amb l'article 41 del seu Reglament tècnic li atorgués una pensió de vellesa de 5.000 punts.

El 22 de setembre de 1998, el Consell d'Administració de la CASS va denegar aquesta petició, decisió que se li va notificar el 8 d'octubre de 1998, mitjançant una carta certificada amb avís de recepció.

El 27 d'octubre de 1998, la Comissió Contenciosa de la CASS va confirmar aquesta decisió. Tanmateix, la Sra. Rosa Vilaplana Armengol al·lega que no se li va notificar degudament, la qual cosa, segons el seu parer, li va impedir acudir davant els òrgans judicials.

Segon

Per tant, el 17 de març del 2004, la Sra. Rosa Vilaplana Armengol va demanar al Consell d'Administració de la CASS que revoqués l'acord del 22 de setembre de 1998 i li acordés la pensió de vellesa de 5.000 punts. El 29 de març del 2004, la CASS va denegar aquesta petició perquè "el plaç per interposar el recurs ha estat llargament sobrepassat".

Tercer

La Sra. Rosa Vilaplana Armengol va presentar una demanda davant la Secció Administrativa de la Batllia que va ser desestimada el 29 de setembre del 2004.

Quart

La demandant va presentar un recurs d'apel·lació contra la resolució de la Batllia, i el 5 de maig del 2005, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència mitjançant la qual desestimava el recurs d'apel·lació, confirmava la sentència recorreguda de la Batllia i declarava la resolució de la CASS del 29 de març del 2004 conforme a dret i als fins que legitimen l'activitat administrativa.

En aquesta sentència el Tribunal Superior de Justícia considerava que la primera decisió de la CASS, degudament notificada a la interessada, indicava molt clarament que podia ser contestada en un període de 13 dies hàbils a comptar de la data de recepció de la notificació, per tant la demanda presentada el 17 de març del 2004 estava llargament fora de termini.

Cinquè

La representació processal de la Sra. Rosa Vilaplana Armengol va presentar un incident de nul·litat d'actuacions davant la mateixa Sala del Tribunal Superior de Justícia per considerar que la denegació de la pràctica de la prova sol·licitada no havia estat motivada i perquè es vulnerava el principi de congruència.

Sisè

El 29 de juny del 2005, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va desestimar aquest incident, ja que considerava que la prova s'havia rebutjat perquè no era necessària per resoldre el litigi i perquè la demandant es limitava a reprendre els arguments ja exposats en primera i en segona instància, arguments examinats i rebutjats pel Tribunal Superior de Justícia.

Setè

El 21 de juliol del 2005, la representació processal de la Sra. Rosa Vilaplana Armengol va interposar un recurs d'empara en què al·legava que el Tribunal Superior de Justícia havia vulnerat el principi de congruència i del dispositiu protegit per l'article 10 de la Constitució, ja que havia confós l'objecte del litigi, és a dir, havia confós la resolució de la CASS del 29 de març del 2004 amb la del 22 de setembre de 1998. Seguidament, afegia que el Tribunal Superior de Justícia no havia contestat els

greuges i els motius al·legats contra la sentència de primera instància, concretament no s'havia pronunciat sobre "1) els efectes i la validesa de la decisió de la Comissió Contenciosa de data 21 d'octubre de 1998, i 2) sobre la manca de notificació de la mateixa que provocà irregularitats administratives en l'expedient".

Per acabar, aquesta representació demanava al Tribunal Constitucional que considerés formulat el recurs d'empara i que declarés "la nul·litat de les actuacions materialitzades en la Sentència del Tribunal Superior de Justícia resolent els recurs d'apel·lació i l'incident de nul·litat d'actuació (...), reposant el procediment en el moment en el que es va produir l'esmentada vulneració (es a dir en el moment anterior a dictar la Sentència del Tribunal Superior de Justícia la resolució de l'incident de nul·litat d'actuacions)."

Vuitè

El 28 de juliol del 2005, aquesta representació processal va presentar un escrit complementari en què reiterava que la seva mandant no reconeixia la signatura que provava la notificació de la resolució de la Comissió Contenciosa de la CASS del 27 d'octubre de 1998 i que per tant, com que no s'han respectat les disposicions de l'article 19 del Reglament de la CASS, el termini de tretze dies per recórrer la decisió no pot ser oposat a la recurrent. I, reiterava que el Tribunal Superior de Justícia no va contestar tots els fonaments del recurs d'apel·lació i va vulnerar, per consegüent, el contingut de l'article 10 de la Constitució i el de l'article 6 de la Convenció europea per a la salvaguarda dels drets humans i les llibertats fonamentals.

Novè

El 2 d'agost del 2005, el Ministeri Fiscal va presentar el seu informe en què considerava que, de la lectura de la sentència i de l'acte objecte de recurs, se'n desprenia que la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia havia fonamentat de forma raonada, comprensible i ajustada a dret la seva decisió de desestimar l'apel·lació, confirmar la sentència apel·lada i declarar la resolució de la CASS del 29 de març del 2004 conforme a dret i als fins que legitimen l'activitat administrativa.

El Ministeri Fiscal afegia que "la interposició del recurs fora dels 13 dies hàbils de que disposava, ha comportat la caducitat de l'acció i per tant, les resolucions judicials que així ho estimen i ho raonen de forma motivada, donen satisfacció suficient al dret a la jurisdicció de l'avui recurrent en empara."

Així doncs, el Ministeri Fiscal sol·licitava la inadmissió a tràmit del recurs d'empara 2005-28-RE per manca de contingut constitucional en les pretensions formulades, de conformitat amb el que disposa l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

Fonament jurídic únic

Aquest recurs d'empara s'interposa contra les resolucions de la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia (sentència del 5 de maig del 2005 i acte del 29 de juny del mateix any) que van denegar les pretensions de la recurrent pel fet de confirmar la sentència obtinguda en primera instància i, posteriorment, rebutjar l'incident de nul·litat d'actuacions. Les raons de la interposició d'aquesta demanda en empara (ampliada en un escrit posterior) fan bàsicament referència al fet que en aquesta segona instància se li va denegar la pràctica d'una prova cal·ligràfica, tot i que també afegeix que aquestes resolucions no estan fonamentades i són incongruents perquè no han tingut en compte la darrera decisió administrativa de la CASS adoptada en el mes de març del 2004 i han convalidat la decisió d'aquest mateix òrgan de l'any 1998, tal com ho descriuen de manera més

detallada els antecedents d'aquest aute. Com també es fa constar en els antecedents, el Ministeri Fiscal s'oposa a l'admissió a tràmit d'aquest recurs d'empara constitucional.

I, efectivament, aquesta admissió a tràmit no és possible per una manca evident de contingut constitucional: la recurrent al·lega la vulneració de l'article 10 de la Constitució per insuficiència de motivació de les resolucions judicials i per la seva incongruència. Amb tot, res d'això succeeix: ambdues resolucions, precedides d'una sentència també desestimària de la Batllia, responen al fons de la petició, valoren adequadament el fet que s'hagi produït la caducitat de l'acció i contesten, en definitiva (de manera negativa, però contesten) a les pretensions de la part. Pel sol fet que sis anys després s'hagi pretès reiniciar una via administrativa que ja va ser desestimada amb l'excusa de que no es reconeix la firma de recepció de la notificació de l'acord denegatori de l'època i que es vinculi el resultat del procés jurisdiccional posterior al fet que, sense haver-ho sol·licitat en la primera instància, el Tribunal Superior de Justícia hagi d'admetre la procedència excepcional d'una prova cal·ligràfica sobre un escrit de notificació vell de més de sis anys, mostren de manera manifesta la consistència jurídica del rebuig que efectua la jurisdicció ordinària davant les pretensions de la part; i, en termes constitucionals, posa de manifest l'absència de contingut constitucional. En definitiva, no existeix incongruència, ni manca de motivació, ni (encara que no ho al·legui) indefensió.

Un tema diferent és el de la situació econòmica precària de la demandant. Tanmateix, com hauria de ser obvi per a la seva representació processal, aquest Tribunal Constitucional, que fa seva la preocupació que s'exposa en l'escrit de recurs d'empara, no pot fer res per remeiar aquests concrets, tot i que importants problemes.

Per tot el que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

Primer

No admetre a tràmit el recurs d'empara 2005-28-RE, interposat per la representació processal de la Sra. Rosa Vilaplana Armengol, contra l'aute del 29 de juny del 2005, dictat per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia.

Segon

No hi ha condemna expressa en costes per no existir parts contràries.

Tercer

Notificar aquest aute a la representació processal de la recurrent, al president de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

Quart

Publicar aquest aute, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, pel Tribunal Constitucional, el 7 de setembre del 2005.

Philippe Ardant

Miguel Ángel Aparicio Pérez

President

Vicepresident

Didier Maus

Miguel Herrero de Miñón

Magistrat

Magistrat